

BARCS és VIDÉKE

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Megjelenik hetenkint egyszer:
vasárnap.

Felolvas szerkesztő és kiadó
Skribanek Géza.

Egész évre 8 kor. félévre 4 kor. negyedévre 2 kor.
Nyilttér sora 40 fillér.
Hirdetések nagyság szerint.

Kikelet.

(S.) Itt a kikelet.

A nap barátságos mosolylyal hinti a földre életfakasztó sugarait, andalító fényözönbe borítva a világot, mely édes kéjjel magába szívja a jótékony meleget. Itt a kikelet s édes mámorát boldogan lélegzi minden teremtés.

Bolygónk öltető csillaga, mikor felszáll a távol keleten, megelőzve a hajnal pirjától, gyémánttá változtat minden harmatesepet, mely éjjel megcsókolta a növényzetet. Ez a nap köszöntése. Bucsuzásul pedig, mikor nyugodtan leáldoz, még egyszer bearanyozza a bérczek ormait és kiönti az égboltra a biboros színek pompáját.

Itt a kikelet. A természet ébreddez hosszú fagyos álmából.

A fák, miknek ágait zord őszi szellők kivetkőztették lombos diszükéből, a csupaszra rázott bokrok, mind készülnek, hogy hajtának új rügyeket! Ujra feléled az elfakult pázsit, és apró csillagokat himzenek a gyep zöldes bársonyába az illatos ibolyák.

Ujra kezdi csevegését a vig csermely s halkan susogja kedves titkait a tavaszi fuvallat, míg

lágyan továbbbringatja a hanghulámokat. A kikelet hirnöke ő szózatára mosolyogva hallgat az egész táj.

Ugy indul a világ szépülésnek, nap nap után. A kikelet ölében hozza a virágzást, a gyümölcsözés reményét. Szövődnek a tavasz ígérétei, miket a nyárnak, az őszenek kell majd beváltania.

Mert itt a kikelet, hogy birokra kelljen az enyészettel, mely átkarolva tartotta a földet. De az új élet megszületése nem igen megy minden vajadás nélkül. Néha még jajgatón sivit fel a szél, zúgnak a folyók. A mindenség olykor megrázódik, mintha a végpusztulást várná s nem egy újabb viritást. A halál pedig bő aratást tart. A mellbetegeknek, a sorvadásban sinylőknek a tavaszi szellő hozza meg az örök szabadulást minden földi szenvedéstől.

De a tél, hiába feszítvén meg erejét, végre mégis csak szökésre adja magát. Nagyon hosszúra nyult neki a rap, neki, aki barátja az éjszakának. Meghátrál szemben a melegárasztó nyilakkal, miket az égi csillag mindig tartósabban lövel a földre, s át-

engedi birodalmát a győztes kikeletnek.

Az emberek pedig ünneplik a tavasz győzelmét, megünnepelik fokozottabb munkával. Minden tevékenység, mely szorosabban fűződik a természethez, mozgalomnak indul, néma áhitattal, mintha most valami nagyot kellene előkészíteni. A földmivelő megszántja a talajt, és veti a gabonát, miből majd az Isten áldását, az új életet várja. A parasztember munkája a kenyérkereset a szó legszorosabb értelmében; ő közvetlenül a földtől nyeri a kenyérét. S mikor a földre hinti a buzaszemet, elkalandoz a lelke a jövőbe, sejteni vágyván, meghozza-e majd a nyár azt a bőséges aratást, mit a vetéskor remélt. Aggodalommal tekint az április, május elébe, mikoron az elkésett fagyok egyetlen éjszakán tönkretethetik a zseneng kikelt vetést s vele az év termését, jólétet. S a gazda kebléből kételkedő sóhaj kél, nem-e következik az elmúlt inséges esztendőre egy újabb, melynek terhét majd többé ki nem bírja. A mezőgazda sóhaja pedig visszhangra lel amazok keblében is, kiket munkájuk nem köt a röghez,

T Á R C Z A.

Bucusz nélkül.

Irma elmerengve áll a nehéz selyem függönyökkel félig eltakart ablakmélyedés széles levelű fikuszai és haragoszöld pálmái mögött és kibámul a zajos utcára.

Minden tavaszi fényben ragyog, minden örül a természet újjászületésének, mindenki mosolyog, csak az ő szivecskét borították el a bánat sötét felhői.

Kezében egy névjegyet forgat s olvassa a rá irt néhány szót, oly gyakran elolvasta már, fájó törsturásként hatott minden egyes szó lelkére, s lángoló be-tükkel vésődött sajtó szívébe és mégis újra meg újra elolvasta: „Kedves barátom! Bocsáss meg, hogy elutazásom előtt már nem látogathattalak meg, s egyszersmind add át üdvözlömet szeretetreméltó kis nővérednek. Ölel hived — Kazáry Ervin.

Ennyi az egész és neki mégis mennyi sok, egy egész ragyogó, boldog, képzelt ábrándnak az összeomlása, egy szép

álomnak a vége.

Kazáry Ervin a névjegy küldője, fivérének jó barátja volt, naponta ott csevegett, ott bohóskodott, a kis Irmával a kandalló mellett, úgy mint egy fiatal férfi egy tizenégy tizenöt éves leánykával szokott, anélkül, hogy szívében egyebet, mint őszinte, meleg barátságot érzett volna a kis halvány, méla leányka iránt, anélkül, hogy sejtette volna, milyen lángoló önfeledt imádatával rajongja ez őt, az első szerelemnek tiszta, szűzies lángolásával körül.

Atya és fivére sem sejték Irma titkolt szerelmét, természetesnek találták, hogy szereti Erviint, hogy örül ha jön, hiszen a szegény anyátlanul felnőtt leánykának alig volt más társasága mint virágai, esacsogó madarai és fivére, Ákos, kinek hideg, komoly gondolkodás módja oly elütő volt nővére ábrándos kedélyvilágától.

Gépiesen forgatja fehér ujjai között a sima névjegyet s vérpiros ajkai halkan susogják a ráirt nevet: Ervin!

Lehajtá fejét és finom, keskeny ke-

zével végig simítja kellemtől sugárzó homlokát. Nagy fekete szeme lassan könnyel telik meg és mint harmatesep gördül az végig halvány arcán.

— Való tehát, — susogja mélézva, — elment, elment anélkül, hogy csak egy pillanatra is feljött volna, anélkül, hogy csak egy bucsukézsorítást, egy „isten hozzád“-ot nyerhettem volna tőle, elment — búcsu nélkül. Istenem, s hogy szerettem én azt az embert! Jobban mindennél, jobban saját életemnél. Bohó kis leány, hogy is ringathattad magad oly csalóka álmokban, hogy te őt érdekléd, de hiszen — susogja tovább, mialatt a könyek feltartóztatlanul folynak végig arcán — oly szeliden nézett reám mindig szép, lélekteljes sötét szemével, oly gyakran mondta, hogy az egész nagy városban csakis e kis szobában, az én kis szalonomban érzi jól magát, egész farsangon át egyetlen bálban sem volt, minden estét itt töltötte és mégis . . . most vége mindennek, elment — búcsu nélkül.

Tekintetét körül jártatja a kis szobában, minden zúg, minden butordarab

hisz a sovány esztendő nemesak a mezőgazdát sújtja. Országos csapás ez mindenkire, ki kérges keze munkájának a révén akar jutni a kenyérhez. Ha nálunk szenved a földmivelő, vele sir az iparos is, kinek ő ugyszólván egyedüli istápolója.

De hiszen, ha huzszorosan, ha ötvenszeresen is kikel a vetés, ha a mezőn dús garmadákban rakják is az életet, ha megkétszerezett bőségben megtérül a mult év hiánya, hiszen még akkor is sokan fognak sóhajtozni a kenyér után. Mertsokan vannak a szerencse kitagadott fiai, kik nemesak izzadva és keserves munkában szerzik meg részüket a mindennapi kenyérből, hanem akiknek fáradságos harezba kerül, hogy hozzá juthassanak ehhez a munkához.

Vannak azonban nem kevesen, kik a szívük mélyéből fakadt sóhajt visszafojtják. Ajkuk zúgása változtatja a panaszt, mely már régi imádságuk. Olyan ez a több megyében felhangzott zúgás, miként a vihar, mely a napéjegyben idejében rémít képezi a tengerésznek. A földhöz ragadt, de vagyontalan nép megrázkódott az elégedetlenség mozgalmában. Vajjon elmulik-e esőndességben mezőgazdasági életünk e hideg-lelős borzongatása, vagy pedig még erősebb lázroham követi-e majd?

Az újabb láztünet, mely nemzeti és gazdasági kulturánk tavaszi ébredését kíséri, vajjon el fog-e mulni nyomtalanul, mint a márcziusi havazás? dereng-e reménysugár, hogy boldog lesz-e hazánk kikeletje? . . .

Hirek.

— **Purim bál.** Csalódott aki azt hitte, hogy a sok multságok után a Pu-

rim-bál már nem fog sikerülni. Ha tán zsufolásig nem is voltak telve e hó 10-én este a „Baresi Olvasókör“ termei, de azért nagy számmal jelentek meg és akik ezen a multságon részt vettek, azok mindnyájan igen jól mulattak. Az olvasókör nagy tánczterme szépen megtelt tánczófiatalsággal, sok szép hölgy emelte meg jelenésével a multság fényét. Éjfél felé fényesen terített asztalok vártak igazi lukulusi vacsorára. Föl volt ott adva a hideg sültnek s más hus féléknek minden kitűnő faja, sütemények a legnagyobb változatokban, a mi csak a szemet, száját ingerli, valóban, az adakozó családok kitétek magukért! És a jóízű ételeket ép oly szívesen kínálgatták a vendégeknek a figyelmes, fáradhatatlan gazdaasszonyok: Bergl Miksáné és Heilpern Lázárné urnők. Lakoma alatt, a cigány zenekar játéka mellett kitűnő volt a hangulat. Voltak felköszöntők is, éltetve voltak a hölgyek, s a kör közszeretet és tiszteletben álló elnöke, kinek vezetése alatt a kör szellemi élete sokat emelkedett. Lakoma után ismét tánczra kerekedett a fiatalok s csak reggel 5 óra felé kezdett a társaság széteszlani.

— Megrabolt Szt. Antal persely.

Nem rég ideje még a sensatiót, s mély megbotránkozást keltő rablásnak, mely a baresi róm. kath. templomban történt. Most újabb, nevezetesen e hó 17-én, szombaton éjjel eddig mégis meretlen tolvajok ismét rablást követtek el a baresi róm. kath. templomban. Ugyanis a Szent Antal nevében a szegények részére gyűjtött pénz szekrényét fölfeszítették s 7 frt. 80 krt, vittek el belőle. A rablást másnap, vasárnap vették észre s eddig még nem sikerült a megrögzött tolvajokat kézre keríteni. Szomorú képe ez, a mai erkölcsökben romlott világnak!

— **Hymen.** Moór Sándor baresi pénzügyőri hivatalnok eljegyezte Tarnóczáról Peltzmann Miezi kisasszonyt, Peltzmann Adolf urd. főerdész kedves, szeretetreméltó leányát.

— **Márczius 15-ikének megünneplése Csokonyában.** A „Csokonyai Polg. Olvasókör is — melynek tagjai nagyobb részt hazafias lelkű s értelmes föld-

te a kis leány oda helyezni, hiszen azt a másik piczi képet, melyet medaillonjában visel a szíve fölött, nem látja senki; nem tudja senki, hogy Ákos fiókjából esente el egyszer, midőn fivére egy hetet Párisban töltött, ki kérdezné meg azt, mit visel nyakán, a kis fekete selyem zsinóron.

Most hosszan, hosszan elmereng az íróasztalon álló arczképen. Oly híven van találva Ervin. Ugyanazok a mélyen fekvő, melázó nagy szemek, az omló sötét haj, a kissé felvetett széles száj s az a gondolkodó, el-elboruló magas homlok.

Irma szívét oly végtelen bánat fogja el, úgy szeretné tőle megtudni hova, merre ment, hiszen már azt sem tudja, merre küldje lelkének epedő sóhajait, merre üzenjen neki a langyos szellőtől.

Méla elmerengéséből fivére zavarta meg, ki gyöngéden végig simitá puha, lazán kötött fürtjeit.

— Képzeld csak — szólt mosolyogva, — a rossz Ervin hova utazott el oly sietve, hogy még tőlünk sem ért rá bucsut venni, azt se tudatva hova ment, ma hal-

müves nép — megünnepelte dicső szabadságharezunk emlékünnept, mely ünnepélyen nagy számmal voltak jelen Csokonya polgárai. Lőrincz János rendező bizottsági elnök meleg szavakkal nyitotta meg az ünnepélyt s utánna Kovács B János szavalta el lelkes tüzzel a „Talpra Magyar“-t, majd ugyanazt az ének-kar énekelte. Ezután Lőrincz János olvasta fel „Márczius 15 iké“-t Jókai Mórtól, nagy hatást keltve. Deák István „A magyar néphez“ című verset szavalta el szép előadással, mire az ének-kar „Mindnyájan egyenlően szeressük a hazát“ kezdetű nemzeti-dalt énekelte. Kis Márton János „Ismerem én egy embert“ szavalta el Tatár Pétertől. Gyura János alkalmi dolgokat olvasott fel „Miért kell a sajtó szabadság és 1848-iki országgyűlés által hozott törvények“ ezimen. Kulesár István „A nemzethez“ című Petőfi versét szavalta el lelkesedéssel. Végül az elnök megköszönte a közönségnek az ünnepélyen való megjelenését s az ünnepélyt rövid szavakkal bezárta. A nagy közönség a „Szózat“ eléneklése után oszlott széjjel, egy része betérve Pittner vendéglőjébe barátságos poharazásra, hol sok jót kívántak még a haza felvirágzására.

— **Tűz.** A csütörtök esti órákban 8-tól 10-óráig rémes tüzi fény festette meg az eget a slavoniai oldalon, s akik Baresről látták, roppant tüzet vélték a dühöngő nagy szél mellett. Sürgöny útján csakhamar kérelem jött a baresi tűzoltósághoz is Dugaszellából, hogy menjenek a község segítségére. Ugyanis nevezett község közelében a pusztán, 3 nagy rakás széna gyuladt ki eddig még ismeretlen okból, s a község joggal tarthatott a nagy veszedelemtől, hogy az erős szél által a tűz átesap a községbe is. De szerencsére azonban a környékbeli horvát tűzoltók elhárították e veszedelmet, a kazalokon kívül más nem égett el. A leégett szénakazalok Stagl bérlő tulajdona.

— **Névmagyarosítás.** Kohn Mór, a baresi sertéshizlaló-részvénytársaság hivatalnoka, vezeték nevét belügyminiszteri engedéllyel „Kis“-re változtatta. Követésre méltó példa!

— **Kossuth legsikerültebb arczképe.** A budapesti 48-49-i Ereklje-mu-

lottam meg, hogy menyasszonyához utazott.

Irma halott halvány lett s oh milyen jó volt az a sötétzöld lombosított fikus telep és azok a nehéz selyem függönyök, hogy árnyba borították arcát s Ákos nem vette észre a gyilkoló kin éles kifejezését vonásain, melyet a szegény leányka érzett. Nem tudta, hogy pár szavával egy szép álomnak vetett örökre véget, hogy ez az odavetett pár mondat talán egy ifju élet tavaszát tarolta le mindörökre.

Gondtalanul füttyörészve hagyta el nővérét, ki egyedül maradt, egyedül sajtó bánatával. Maga sem tudta mit érzett.

Valami végtelen kínos fájdalom szorítá össze szívét, s önkénytelenül is az íróasztal elé lépett, leült a kis kerek székre, s arcát kezeibe temette.

Most már minden világos volt előtte. Tudta miért nem kereste fel a zajos multságokat, tudta miért töltötte minden estóját fivére és az ő társaságában. Hiszen ő csak „kis leány“ a kire az a ragyogó, hódító, boldog és büszke bájos nő, Ervin

zeum igazgatósága megküldte szerkesztőségünkhez Kossuth Lajos nagy hazánkfia életnagysága arcképét azon időből, mely őt a 48-49-es években ábrázolja. A kép alá Ruttkayné Kossuth Luiza által sajátkezűleg írt szavak vannak írva: „Szeretett bátyámuak 1849-i legsikerültebb egyetlen arcképe. Ruttkay Kossuth Luiza.” És valóban, csak ez lehet az ő sikerült arcképe. Az a főséges nagy eszme, mit szívében hordott, ott ül arczán leolvashatólag, szemében lelkesítő tűz. . . csak ez, csak ez lehet az ő hí képe ama nagy időkből! S ha nézzük e képet, szívünk hangosabban dobog. E képen van ő legsikerültebben megörökítve abból az időből, midőn gyújtó szavára milliók szálltak sikra a magyarszabadság eltiprói ellen. Abból az időből, midőn édes, lelkesítő dallá vált a nép ajkán az ő „üzenete” Szerezze meg e képet minden magyar, hogy legyen meg házában a hazaszeretet e lelkesítő oltárképe!

— **Muzsika szóval a halálba.** Nagyatádi tudósítónk írja, hogy ott egy Fitos János nevű cserepes mester betért e hó 18-án az éjjeli órákban mulatni a Weisz féle kávéházba. Nagyon sok bánata lehetett tán, hogy oly sok búfelejtőt vett magához a hegy levéből, de még az sem volt képes fájdalmát esítítani. Muzsikaszóval mulatott tovább s talán éppen azt huzatta: „huzzad cigány keservesen, hogy a szívem megrepedjen.” Az óra már négy óra felé járt, s Fitos még mindig mulatott, s a cigány csak huzta, huzta a szivrepesztő nótát. . . És így muzsikaszó mellett egyszer csak lehanyatlak székéről s többé nem adott életjelt magáról. Szívszélhűdés érte.

— **A debreczeni csuda orvos.** A hozzánk közeli slavon község lakói elragadva beszélnek egy debreczeni orvosról, kit a nép csuda orvos néven illet. A napokban volt alkalmunk egy új-gráezi aszszonnyal beszélni, ki két darab postai vévényt tartott kezében, melyek közül egyik 98 korona a másik pedig 38 korona s pár fillér utánvéttről szólt a csudaorvos által Debreczenből küldött gyógyszerekért. A vevények Seheiber Adolf nevére voltak címezve Új-Gráczba, ki a gyógyszereket többeknek elfogja osztáni. Az új-gráeziak ugyanis megtudták, hogy a debreczeni csudaorvos állítólag egy kaposvári papnál időzik, s hogy a debreczeni utiköltséget megspórolják, sürgönyöztek neki Kaposvárra, hogy Új-Gráczba jöjjön. Beszéli, hogy gyógyításával csudákat vitt végbe. Egy asszonynak, — ki hushagyó óta semmit sem látott — valami folyadék becsepegtetése által azonnal visszaadta szeme világát s ma már javában varr. Ilyen s ehhez hasonló dolgokat beszélnek az új-gráeziak a debreczeni csudaorvosról és

menyasszonya nem lehetett féltékeny, a ki a szép ifjunak nem volt semmi csak egy jó gyerek, egy kis barátnő, a kivel olyan jól ellehet fecsegni a hosszú téli estéket.

Mégegyszer megnézte Kazáry arcképét rajongó tekintetével, melyben összes szerelme, csalódása, fájdalma, és a néma vád panaszhangja öszpontosult, még egyszer oda hajtotta lázasan lüktető homlokát a fénykép sima üveglapjához s azután oda omlott az íróasztalra s zokogott hosszan, keservesen, mint csak egy fiatal lány tud zokogni, a ki minden ábrándját, minden álmát, minden reményét sirba temette.

Az alkonyuló nap végsugarai oda vetődtek a szép halavány gyermek arczára, idegesen remegő ajkaira, melyek a lemondás, a végtelen keserv hangján csak két szócskát tudtak susogni; két rövid szót, melyben azonban az ifju szív összes boldogtalansága, összes bánata benne foglaltatott: búcsú nélkül. . .

Ange Pitou.

szívesen adják neki a sok pénzt a küldött orvosságokért. És — mint mondják — nem is olyan drága: egy kis üveg szemorvos-ság csak 2 frt. holott minden cseppje megér annyit.

— **Stefánia főhercegnő esküvője.** A miramarei esküvő, ez a páratlanul magában álló frigykötés megtörtént. A belga király leánya, Rudolf trónörökös özvegye, a kire még nem régen úgy tekintünk mint a leendő magyar királyné, immár egy magyar nemesember Lónyay Elemér gróf hitvese s az 1848-iki nemzetgyűlés elnöke nővérének Pázmány Vilmának a menyec. S meg kell adnunk, hogy a királyleányból és a magyar ifjúból, amint ez a „Budapest” sikerült képén is látható, szép összeillő pár lett. Ugyancsak a „Budapest”-ben volt először szemlélhető a főherceggasszony új otthonának, a bodrog-olaszi Lónyay-kastélynak a rajza is, ugyszintén az esküvő színhelye Miramare is. Egyáltalán nincs ujság, amely illusztrációiban is az eseményekkel oly egyforma lépést tartana, mint a „Budapest” képes politikai napilap. Aki a „Budapest”-nek csupán az illusztrációit nézi meg: az a legfontosabb eseményekről már tájékozódhatik. De a „Budapest” más tekintetben is a legjobb és a legajánlatosabb napilap. Röviden, velősen benne van minden. Akinek, főképp a nyári időszak beköszöntével, nincs sok ideje az olvasásra, de a hazai és külföldi eseményekről mégis tájékozódni akar: annak a legajánlatosabb a „Budapest” már olesósága miatt is. A „Budapest” előfizetési ára ugyanis egy óra 2 korona (1 frt), három óra 6 korona (3 frt.) A kiadóhivatal (Budapest, IV. Sarkantyus-utca 3. sz. a.) szívesen küld kívánatra bárkinek mutatványszámot.

— **Szell Kálmán sikerének titka.** Köztudomású dolog, hogy Szell Kálmán a belügyminiszteri tárcát ideiglenesen magának tartotta meg, azzal a szándékkal, hogy a fuzió után azt vagy Apponyinak, vagy Horánszkyknak juttassa. Tervét azonban nem valósíthatta meg, mert a belügyminiszterségre Szilágyi Dezső is aspirált. A helyzet most is változatlan s a miniszterelnök igen jól tudja, hogy akár Apponyit-Horánszkyt, akár Szilágyit teszi meg belügyminiszterre, a szabadelvű pártban szakadás áll be, mert a csalódott miniszterjelölt és pártja az ellenzékbe megy át. Így hát Szell Kálmán a belügyminiszteriumot tovább is maga vezeti s ez idő szerint legfőbb gondját az képezi, hogy a tárcára éheseket csitítsa s türelmetlenségüket ellensúlyozza. Hogy ezt elkerültesse s hogy a párt zugalódás előgedtelenség helyett jókedvű legyen s a jelennel megbéküljön, arra igen zseniális módot eszelt ki. Semmit sem tett egyébként mást, mint azt, hogy a szabadelvű párt tagjai számára a legvigabb élelpra, a Mátyás Deákra előfizetett s így a szabadelvű párt tagjai most (olvassván a Mátyás Diákot) állandó jókedvben vannak s a harsogó kacajaik közt a belügyminiszterség kérdésének eldöntésére nem is gondolnak. Mindehhez csak azt tesszük hozzá, hogy a Mátyás Deák előfizetési ára negyedévre 3 korona s hogy a kiadóhivatal (Budapest, Sarkantyus utca 3.) ingyen küld mutatványszámot.

— **Husvétli levelező lapok** különféle a legnagyobb változatosságban, gyönyörű kivitelben, valamint fa-levelező lapok színes aquarel festéssel remek színhatások világos és sötét fán; úgyszintén virágos és selyemmel himzettek, anyagok és virágokkal, gyöngyökkel díszített, élővirág csokor celluloid burkolattal, genre, tájképes, világító stb. stb. a legnagyobb választékban kapható a **barcsi könyvnyomdában.**

— **Nélkülözhetetlen házigyógyszer** a Pserhofer-féle vértisztító labdacok, melyek számtalan bajnál a leggyorsabban és legbiztosabban hatnak. A leg-híresebb orvosok is ajánlják nehéz emésztés, gyomorhaj, kólika, ideges fejfájás, sápkor stb. betegségeknek. Saját érdeké-

ben cselekszik mindenki, ha állandóan készletbe tartja e labdacokat, melyek számtalan esetben csodás hatásuaknak bizonyultak. 1 tekercs, mely 6 doboz á 15 labdaes 1.05 forint. A pénz előzetes beküldése után 1 tekercset 1.25 frtért, 2 tekercset 2.35 frtért, 3 tekercset 3.35 frtért küld bérmentve Pserhofer J. gyógyszer-tára, Bécs I. Singerstrasse 15.

CSARNOK.

Az áldozatkészségben nyilvánuló ügy és hazaszeretet.

Irta és felolvasta a barcsi olvasóköri az 1900. évi márcz. 15-én tartott hazafias ünnepélyen

Szalóky Dániel.

(Folytatás és vége.)

Az ó világ történetében olvassuk, hogy a rómaiak és a kárhágóiak között dúló puni háború idejében, egyik tengeri esatavesztés után, a kárhágói új hajók sürgős elkészítése alkalmával (alkalmas és elegendő kender hiányában) az ottani nők tulajdon hajfürtjeiket vágták le és adták oda hajókötelek készítéséhez. Aristidesről írja a történelem, hogy ámbár Athenében ő kezelte az államkinestárt, ennek gazdagsága mellett is ő maga anynyira önzetlen volt s oly szegénységben halt meg, hogy közkölségen kellett eltemettetni s leányait is az államkinestárból adott pénzzel házasították ki.

Szívreható példái a hazaszeretnek és áldozatkészségnek! De kell-e nekünk az ó kor történetében keresni ilyen példákat? Nem tudjuk e Kemény Simon önfeláldozását, álrühába öltözködését, hogy a törökverő Hunyadi János életét megmenthesse? Nem itt van-e szomszédaságunkban Szigetvár, melynek egykori várparancsnoka — Zrinyi Miklós — a kevés számú őrséggel együtt oly bátran és oly hősiessen nézett szemébe a biztos halálnak, csak azért, hogy a dúló és pusztító török-hadat visszatartóztassa tovább haladásában! . . . Mintha most is látnók Belgrád várfokán a törököt magával lerántó magyar hős Dugovics Titusz elszántságát! az egrri nők kőhajigálását s forró víz öntözését az ellenségre! . . .

Ragyogó példáit találjuk az áldozatkészségben nyilvánuló hazaszeretnek szabadságharcunk idejében is. A nemzeti kormány adakozásra szólítván fel a nemzetet: versenyre keltek honfiaink és honleányaink az adakozásban. Budapest polgármestere, Rottenbiller, egy népgyűlés alkalmával előveszi drága arany óráját, a nagyértékű aranyláncszal, le-huzza ujjairól nehéz peccsétgyűrűjét s ezt mondja hazafias lelkesedéssel: „Midőn a haza szegénységben van, fiainak nem illik ékszerektől csillogni! Óram, gyűrűm a hazáé! Polgártársak kövessétek példámát! Erre a férfiak arany óráikat, lánczaikat s gyűrűiket, — a nők karpereceiket s függőiket adták oda; egy öreg iparos a helyszínen vagdalta le s adta át kabátjának ezüst gombjait s rövid néhány percz alatt három kosár telt meg a hazafiság ékes és drága adományával!

Ennek aztán szívreható folytatásai lettek másutt, így a vidéken is! A pesti nemzeti kaszinó 20 ezer frt. készpénzét és ezüst asztal-neműit adta oda, — Battyáni, Széchenyi ministerek s több lelkes főur egy-egy mázsa ezüstöt, — Wodianer két nagy láda arany- és ezüstneműt, — Gróf Zichy Manó 5 mázsnyi remek művü antik-ezüst tárgyat, — a Gróf Károlyi család 3 mázsa arany és ezüst ékszert, — Nádasdy Ferencz kalocsai érsak 12 ezer frt. értékű ezüst-neműt, a pesti zsidó hitközség 50 ezer forintot kölcsön, és ajándékba gazdag imaháza összes ezüst felszerelését, — a pesti apatca-zárda a

templom egyetlen drága köves aranykelyhét ajánlotta fel. A vidéken is sok honpolgár lovát, ökrét, gabonáját (egy szoboszlói szegény özvegyasszony egyetlen tehénkáját), sok menyasszony jeggyűrűjét, nyaklánczát és fülbevalóját vitte a haza oltárára. Kinek vagyona nem volt: erős karját, vérért, életét ajánlotta fel. A katona-toborzó helyeken sirtak a 12—13 éves gyerkőczök, ha honvédeink közé be nem léphettek! Rövid idő alatt beteljesedett, a mit Petőfi kívánt, hogy „Legyen egész Magyarország, legyen egy nagy hadsereg!”...

Ily szivreható módon nyilvánult az áldozatkészség: pénzben, és ékszerben, életben és a vér-adóban! Tán erre gondolt a költő, midőn azt írta, hogy:

„Árpád néz le az égből,
Könnycsepp hull a szeméből,
S a földre lekiáltott:
Büszke vagyok reátok!?”

Ilyenek voltak a „fél-istenek” s ama „nagy idők tanúi” és alkotói!...

Kövessük mi is a dicső példát! S ha nincs idő és alkalom jelenleg a harezi dicsőség keresésére és kivására: tegyünk annyit, a mennyit minden körülmények között sz. kötelességünk megtenni! Forrasszuk össze társadalmunkat — faj és felekezeti különbség nélkül — a tiszta ha-

zaszeretet oltártüzénél! Egyengessük a szabadság, egyenlőség és testvériség még mindig göröngyös utjait! Áldozunk a népműveltség általánosítására, az iskolák felvirágoztatására, a vallásosságot és tiszta erkölcsöt terjesztő templomok felépítésére és fenntartására! Ne engedjük, hogy az önző anyagiság és a közügyekkel nem törődő élvezet-hajhászat kioltásákból az egymásért, a közügyekért, s a hazáért égő lelkesedés sz. tüzét! Sohase felejtjük el a haza bölese (Deák Ferencz) végrendeletét: „a haza minden előtt!” — Éljen a haza!

91
1900 vh. szám.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102 §-a értelmében ezenel közhírré teszi, hogy a szigetvári kir. járásbírósnak 99. V. 267/9 számú végzése következtében Dr. Fodor Sándor kecskeméti lakos ügyvéd által képviselt **Első alföldi coganagyár** részvénytársaság javára **Fischer Miksa** szigetvári lakos ellen 140 kor. 10 fill. s jár. erejéig

1899 évi május hó 30-án fogantatott kielégítési végrehajtás útján felülfoglalt és 703 koronára becsült szobabeli butorok, borok, pálinka és egyebekből álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szigetvári kir. járásbírósnak 99. V. 267/9 számú végzése folytán 140 kor. 10 fill. tőkekövetelés, annak 1899. évi január hó 1 napjától járó 5 0/0 kamatai és eddig összesen 93 kor. 30 fill. bíróilag már megállapított költség erejéig alperes lakásán Szigetvárott közbenjöttel leendő eszközésre **1900. évi márczius hó 30-ik** napjának dél előtt 9 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107 és 108. §§. értelmében készpénz fizetés mellett a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is elfognak adatni.

Szigetvár, 1900. febr. hó 17-én.

Boncz Lajos
kir. bír. végrehajtó.

Esemény
a magyar
irodalomban!

Nagy Képes Világtörténet

AZ EGYETEMES TÖRTÉNELEM
KLASSIKUS KÖNYVE,
A LEGGAZDAGABB TÖRTÉNELMI KÉPTAR

Tizenkét kötetben

Eddigél három kötet jelent meg. — Négy havonként jön egy-egy kötet

Bővebbet a prospektus, melyet mindenki ingyen kap

**A teljes mű ára
192 korona**

Szerkeszti a legkiválóbb magyar írók közreműködésével:

Marczali Henrik

Megrendelhető **3 koronás** csekély havi részletfizetésre e rendelőlapp segítségével, mely kivágandó és levelezőlapra ragasztva hozzánk beküldendő.

Révai Testvérek Irodalmi Intézet Részvénytársaság
Budapest VIII., Üllői-ut 18.

A Nagy Képes Világtörténet

azért eseménye a magyar irodalomnak, mert az első teljes, tökéletes, minden igényeknek megfelelő világtörténelem.

A Nagy Képes Világtörténet

megjelenésével minden más világtörténeti mű elavult és értéktelenné vált.

A Nagy Képes Világtörténet

az élet bibliája nélkülözhetetlen és mindenkinek, a ki művelt ember akar lenni.

A Nagy Képes Világtörténet

az a mű, melyből az egyén, a család, a társadalom hazaszeretetet és összetartást tanul.

A Nagy Képes Világtörténet

fejleszti a műizlést, táplálja a tudást, nemesíti lelkét.

A Nagy Képes Világtörténet

brillians stílusával és pompás illusztrációival nemcsak tanít, hanem oktatta gyönyörködtet is így a legnagyobb szellemi élvezetet nyújtja,

Ezennel megrendelem a Révai Testvérek Irodalmi Intézet Részvénytársaságtól Budapesten a

Nagy Képes Világtörténet

czimü művet 12 kötetben 192 koronáért, tudomásul vevén, hogy eddigél három kötet jelent meg s a további kötetek 4 havonként jelennek meg. Kötelezem magam a társaság pénztárába Budapesten a szállítástól kezdve 3 koronát havonként mindaddig befizetni, míg a mű teljes vételára törlesztve nincsen. Az esetleg elmaradó részletek költségemre postai megbízás útján szedhetők be és ennek be nem váltása esetén a mű teljes hátralékos vételára esedékessé válik. A mű további kötetei a megjelenéshez képest és fizetési arányában szállítandók.

Kelt..... Név:.....

Állás:.....